

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrap-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 16. децембар 2011. године

Предмет бр. 05/09

Драган ПИЉЕВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 16. децембра 2011. године, уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег

г. Пола ЛЕМЕНСА

гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ

г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, обављеног такође и електронским путем, у складу са правилом 13 § 2 свог Пословника, одлучила је како следи:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 3. децембра 2008. године и уписана је 21. јануара 2009. године.
2. Дана 28. априла 2009. године, Комисија је затражила од жалиоца да достави додатне информације. Дана 11. јуна 2009. године, Комисија је поновила тај захтев. Жалиочев одговор је примљен 2. јула 2009. године.
3. На захтев Комисије, 2. новембра 2011. године, жалилац је доставио додатна разјашњења предмета.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

4. Жалилац је бивши становник Косова са тренутним пребивалиштем на територији Србије. Жалилац је био власник земљишта и стамбеног објекта у Косову Пољу. Он тврди да је након доласка УНМИК-а јуна 1999. године морао да напусти кућу из безбедносних разлога. Након његовог одласка, овај посед је обијен и опљачкан током 1999. и 2000. године, што је пријављено полицији УНМИК-а.
5. Према наводу жалиоца, због сталног притиска и претњи од стране његових албанских суседа, као и због страха од потпуног уништења поседа, он је морао да прода свој посед по цени која је знатно нижа од тржишне вредности. Стране су потписале Уговор о продаји 10. маја 2000. године.
6. Дана 18. јануара 2002. године, жалилац је поднео захтев Дирекцији за стамбена и имовинска питања (ДСИП) у коме је оспорио валидност Уговора о продаји и затражио реституцију својих власничких права. Комисија за стамбене и имовинске захтеве (КСИЗ), одлуком датираном на 12. децембар 2003. године, одбацила је захтев. КСИЗ је навео да жалилац може поднети захтев за поништење Уговора о продаји пред обичним судом.
7. Жалилац је потврдио Комисији да није поднео такав захтев пред судом, зато што је приступ судовима на Косову био ограничен због безбедносне ситуације те се плашио за своју личну безбедност. Међутим, дана 24. децембра 2007. године, жалилац је поднео захтев Косовској агенцији за имовину (КАИ), правном наследнику ДСИП, у коме још једном оспорава ваљаност Уговора о продаји исте имовине. Комисија наводи да се овај поступак и даље налази на чекању при КАИ.
8. Дана 21. јула 2004. године, жалилац је поднео захтев пред Општинским судом у Приштини против Привремених институција самоуправе, Општине Косово Поље, УНМИК-а и КФОР-а, за надокнаду штете коју је претрпео услед потпуног уништења горенаведене непокретне имовине.
9. Током 2004. године, судовима на Косову је поднето око 17.000 захтева за надокнаду штете, већином од стране косовских Срба који су 1999. године напустили своје домове на Косову због непријатељске агресије, и чија је имовина касније била оштећена или уништена. Са циљем да задовоље законски петогодишњи рок за предају грађанских захтева за надокнаду штете, ови жалиоци су поднели своје захтеве у отприлике исто време током 2004. године. Захтеви су били управљени против УНМИК-а, КФОР-а, ПИС-а и релевантне општине (видети мишљење Саветадавне комисије за људска права [ХРАП], *Милогорић и остали*, предмети бр. 38/08, 58/08, 61/08, 63/08 и 69/08, мишљење од 24. марта 2010, § 1; за правну основу по којој су жалиоци засновали своје захтеве, видети исто мишљење, § 5).
10. У вези са овим предметима, директор Одељења правде (ОП) при УНМИК-у послао је 26. августа 2004. године писмо председницима свих општинских и окружних судова и председнику Врховног суда Косова, у коме помиње да је поднето „преко 14.000“ таквих захтева. Указао је на „проблеме које ће судови имати због тако великог прилива захтева“ и замолио је да „се не заказују [такви] предмети док не будемо заједно одлучили како најбоље да их решимо“ (за пуни текст писма видети мишљење о предмету *Милогорић и остали*, наведеном горе у § 9, под § 6).

11. ОП је 15. новембра 2005. године, упутило обавештење судовима да почну рад на захтевима у вези са штетом коју су нанела идентификована физичка лица, као и за штету учињену након октобра 2000. године, имајући у виду да „препреке ефикасном решавању ових случајева“ више не постоје. Захтеви који се тичу догађаја пре октобра 2000. нису обухваћени овим писмом.
12. Дана 28. септембра 2008. године, директор ОП-а упутио је савет судовима да би случајеве који нису били заказани по захтеву од 26. августа 2004. године требало сада да обраде.
13. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову.

III. ЖАЛБА

14. Жалилац моли Комисију да му помогне у реституцији његових власничких права, за која тврди да су била прекршена када је продао своју кућу услед притисака.
15. Такође, жалилац тврди да је Општински суд обуставио поступак у вези са његовим захтевом за надокнаду штете начињене његовој имовини и да због тога овај поступак није завршен у разумном року.
16. Комисија је мишљења да се може сматрати да се жалилац позива на повреду свог права на имовину загарантованог чланом 1 протокола бр. 1 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), свог права на приступ суду према члану 6 § 1 ЕКЉП и свог права на ефикасан правни лек према члану 13 ЕКЉП.

IV. ПРИМЕНА ПРАВИЛА 29BIS ПОСЛОВНИКА КОМИСИЈЕ

17. Комисија напомиње да жалба покреће питања која су, бар утолико што се жалба односи на поступак пред Општинским судом у Приштини, суштински иста као питања која су покренута у предметима бр. 38/08, *Милогорић*, 58/08, *Живаљевић*, 61/08, *Гојковић*, 63/08 *Ћукић* и 69/08, *Богићевић* (између осталих) који су већ разматрани од стране Комисије. Штавише, на основу предмета чини се да се не покреће ни једно ново питање прихватљивости у односу на тај аспект овог предмета. Стога, у складу са правилем 29bis свог Пословника, Комисија налази да није неопходно да проследи ову жалбу УНМИК-у и да може да изврши процену прихватљивости овог дела жалбе без прослеђивања.

V. ПРАВО

18. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

Поступак пред ДСИП-ом и КАИ

19. Комисија подсећа да, сходно члану 2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, она има надлежност једино над „жалбама које се односе на наводна кршења људских права до којих је дошло 23. априла 2005. године или касније или су произашла из чињеница насталих пре овог датума, при чему су поменуте чињенице проузроковале континуирано кршење људских права“.
20. Утолико што се жалилац жали на то што је КСИЗ одбио његов захтев за поништење Уговора о продаји у који је ступио, треба напоменути да је КСИЗ усвојио своју одлуку 12. децембра 2003. године.
21. Тачно је да је жалилац покренуо поступак пред КАИ децембра 2007. године. Међутим, Комисија сматра да се овај поступак односи на нов захтев (иако је он начињен на истим основама) који се не може сматрати наставком претходног поступка пред КСИЗ-ом. Као што је Европски суд за људска права (ЕСЈП) утврдио у погледу своје надлежности према ЕКЈП:

„... временска правна надлежност Суда треба да се утврди у односу на чињенице које узрокују наводни конфликт. Због накнадне немогућности да се правним леком реши, овај конфликт је немогуће вратити под оквире временске правне надлежности Суда“ (ЕСЈП (Велико веће), *Блечич против Хрватске*, бр. 59532/00, пресуда од 8. марта 2006, § 77, *ЕКЈП*, 2006-III).

22. Примењујући исти принцип на овај предмет, Комисија закључује да нов поступак пред КАИ не може да врати предмет под временску правну надлежност Комисије.
23. Следи да овај део жалбе лежи ван оквира правне надлежности Комисије *ratione temporis*.
24. Утолико што се може сматрати да се жалилац одвојено жали на нов поступак пред КАИ, Комисија напомиње да, када је жалилац поднео своју жалбу Комисији, захтев је још увек био на чекању пред КАИ. Стога је било преурањено да се жалилац жали на исход овог поступка.

Поступак за надокнаду штете пред Општинским судом у Приштини

25. Комисија је мишљења да, будући да жалилац указује на кршење чланова 6 § 1 и 13 ЕКЈП, он у ствари подноси две жалбе (видети: приступ усвојен у случају, *Милогорић*, бр. 38/08, одлука ХРАП од 22. маја 2009. године; упоредити ЕСЈП, *Аћимовић против Хрватске*, бр. 48776/99, одлука од 30. маја 2000. год; ЕСЈП, *Кутих против Хрватске*, бр. 48778/99, одлука од 11. јула 2000.). Са једне стране, он се жали поводом чињенице да, услед обустављања поступка у компетентним судовима, није био у могућности да добије одлуку у вези са својим захтевом за одштету уништене имовине. Комисија сматра да ова жалба може покренути питање жаличевог права на приступ суду према

члану 6 § 1 ЕКЉП и његовог права на ефикасан правни лек према члану 13 ЕКЉП, протумаченом у комбинацији са чланом 1 протокола бр. 1. С друге стране, он се жали на трајање поступка пред надлежним судом, због чињенице да је поступак покренут 2004. године и да његов захтев од тада није разматран. Ова жалба би могла да доведе у питање његово право на правосудну одлуку у разумном временском року, у смислу члана 6 § 1 ЕКЉП.

26. Комисија је мишљења да жалбе сходно члановима 6 § 1 и 13 ЕКЉП покрећу озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да ове жалбе нису очигледно неосноване у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 (ХРАП, *Милогорић*, наведен у § 25 изнад, при § 18).

27. Нису установљени други разлози на основу којих би ове жалбе биле проглашене неприхватљивим.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

- ПРОГЛАШАВА ПРИХВАТЉИВИМ ЖАЛБЕ КОЈЕ СЕ ОДНОСЕ НА ПРАВО ПРИСТУПА СУДУ И ПРАВО НА ЕФИКАСАН ПРАВНИ ЛЕК (ЧЛАНОВИ 6 § 1 И 13 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА) И ПРАВО НА ПРАВОСУДНУ ОДЛУКУ У РАЗУМНОМ РОКУ (ЧЛАН 6 § 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА);

- ПРОГЛАШАВА ОСТАТАК ЖАЛБЕ НЕПРИХВАТЉИВИМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући